

ΘΕΜΑ Α

A1.

- α. Σωστό
- β. Λάθος
- γ. Σωστό
- δ. Σωστό
- ε. Λάθος

A2.

- 1. β.
- 2. δ.

ΘΕΜΑ Β

B1.

- 1-β
- 2-δ
- 3-γ
- 4-α
- 5-στ

B2.

- α) κονστρουκτιβιστές
- β) νεωτερισμός
- γ) πρωτόγονη
- δ) Σαλόν των Απορριφθέντων
- ε) Γιώργος Μπουζιάνης

ΘΕΜΑ Γ

Γ1.

α. Ο τίτλος του έργου είναι «Οι Δεσποινίδες της Αβινιόν» και ο δημιουργός του, ο Πάμπλο Πικάσο.

β. Τα σώματα των γυναικών είναι τεράστια και τέμνονται σε γεωμετρικά σχήματα, που προμηνύουν τον Κυβισμό στον οποίο θα οδηγήσουν. Δεν υπάρχουν σκιάσεις, ούτε προοπτικό σχέδιο, για να αποδοθούν οι όγκοι και ο χώρος.

Κάτω, στο πρώτο επίπεδο, μια νεκρή φύση με φρούτα, γνωστό μοτίβο στη ζωγραφική, αποδίδεται τώρα και αυτό χωρίς σκιάσεις, επίπεδο, καθόλου ανάγλυφο.

γ. Οι τρεις μορφές δεξιά είναι επηρεασμένες από την ιβηρική γλυπτική. Τα δύο πρόσωπα δεξιά από τις νέγρικες μάσκες.

δ. Όπως στη ζωγραφική του Σεζάν, η προοπτική έχει αποδοθεί μέσω των χρωμάτων: τα ζεστά κόκκινα καφέ φαίνεται να έρχονται μπροστά και τα ψυχρά μπλε να απομακρύνονται. Ο χώρος έχει καταργηθεί, δεν υπάρχει προοπτικό βάθος, και τα

πράγματα είναι σαν να φαίνονται από διαφορετικές οπτικές γωνίες ταυτόχρονα: η φιγούρα δεξιά φαίνεται από μπροστά και από πίσω.

ε. “Οπτικός συγχρονισμός” είναι η έννοια που εισάγει, αφού προσπαθεί στην ίδια εικόνα να συγκεράσει περισσότερες πλευρές της πραγματικότητας, το μπροστά, το πίσω, το πλάι.

ΘΕΜΑ Δ

Δ1.

α) Στο έργο «Πλατεία μεγαλούπολης» , οι μορφές αποτελούν μια ομάδα.

Βρίσκονται σε μια πλατεία και η κάθε φιγούρα έχει διαφορετική κατεύθυνση από τις υπόλοιπες.

β) Οι φιγούρες δημιουργήθηκαν από μεταλλικό σκελετό (αρματούρα), ντύθηκαν με πηλό ίσα ίσα για να καλυφθεί το μέταλλο της κατασκευής. Ύστερα, ο καλλιτέχνης χύτευσε μπρούτζο.

γ) Οι μορφές φαίνονται σαν να χάνονται μέσα στην ατμόσφαιρα. Ξεχωρίζουν λόγω του μεγάλου κοντράστ φωτός – σκιά. Το φως δεν στέκεται πάνω τους και είναι σχεδόν διάφανες.

δ) Η πλοκή της σύνθεσης βρίσκεται στις κινήσεις και τις φόρμες που δημιουργούνται από τις φιγούρες. Καθώς και του κενού χώρου ανάμεσά τους.

ε) Το έργο αφορά μια αλληγορία ως προς την ανθρώπινη μοίρα. Της απομόνωσης, θέτοντας παράλληλα υπαρξιακά θέματα ως προς την αγωνία και την αποξένωση.

στ) Ο Τζιακομέντι εισήγαγε την έννοια της απόδοσης της απόστασης. Δηλαδή την απόδοση της μορφής όπως την αντιλαμβάνεται στην πραγματικότητα ο θεατής.